

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμένου Πάτριαρχιου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, Ἐναντι Χρυσοσπηλατωπόσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Ἰανουαρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ. 5

Η Κ^Α Α. Τ. ΜΗΔ (MEADE) ΚΑΙ Ο « ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ »

Οἱ ἥρωες τοῦ Ἀ γ γ ε λ ο υ τ ῆ ς Ἀ γ α π ῆ ς, — τοῦ μυθιστορηματός, τὸ ὄποσον ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἡ Διάπλασις, μεταφρασθέν καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, — εἶνε τρία μικρὰ κοριτσάκια, τρεῖς ἀδελφαὶ ἀπὸ ὀκτώ εἰς πέντε ἐτῶν. Οἱ γονεῖς των, ἡ μάμη των, ἡ παιδαγωγός, ἡ ὑπηρετρία καὶ ὅλοι οἱ μ ε γ α λ ο ἰ ὄσοι λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἄρσιν, εἶνε πρόσωπα δευτερεύοντα, βοηθητικά, σχεδὸν ἀσήμαντα. Μόνον τὰ τρία κοριτσάκια μᾶς ἐνδιαφέρουν μόνον ἐπ' αὐτῶν ἡ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ ἐπιστήσῃ ἀμέριτον τὴν προσοχὴν μᾶς μόνον αὐτῶν ἠθέλησε νὰ μᾶς ζωγραφίσῃ τὸν βίον, τὰς ἐξέεις, τὰ αἰσθημάτα, τὸν χαρακτήρα, καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ παρακολουθῶμεν τὰ παιγνίδια, τὰς διασκέδασεις, τὰς καλὰς πράξεις, τὰ ἀμαρτήματα, τὰς τύψεις, τὴν μετανοίαν, τὰς θλίψεις καὶ τὰς χαράς.

Ἡ σκηνὴ τοῦ ἔργου, — ἐκτὸς τῶν τελευταίων κεφαλαίων, τὰ ὅποια μᾶς μεταφέρουν εἰς τὴν ἐξοχὴν, — ἐξελίσσεται εἰς μίαν μεγάλην εἰκὴν τοῦ Λονδίνου, ἀριστοκρατικὴν, καὶ κυρίως εἰς τὰ παιδικὰ αὐτῆς δωμάτια. Ἐκεῖ — μέσα δρᾷ ὁ μικρόκοσμος αὐτός. Ἐκεῖ — μέσα κινεῖται, καὶ αἰσθάνεται, καὶ σκέπτεται, καὶ ὀμιλεῖ ἡ τριάς τῶν μικρῶν ἀδελφῶν. Παίζουν, μαλλώνουν, συμπληρώνονται, διδάσκονται, νοθεύονται, τρωποῦνται, ἀνταμείβονται. Τίποτε ἄλλο. Αἱ περιπέτειαι των δὲν ἐξέρχονται τοῦ συνηθούς παιδικοῦ κύκλου καὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Οὔτε ταξείδια περιπετειώδη, οὔτε ἐμφανίσεις ἀγρίων θηρίων, οὔτε ναυάγια, οὔτε ληστὰς, οὔτε χωρισμοὶ καὶ ἀνευρέσεις,

οὔτε σπῆλαια μυστηριώδη, οὔτε μεταλλεῖα χρυσοῦ ... Ἡ γέννησις ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἡ ἀναχώρησις τῆς μητρὸς των, ἡ ἐξαφανίσις ἐνὸς χρυσοῦ νομίσματος, ἡ ἔλευσις τῆς μάμης, ἡ ἀσθένεια τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς, — ἰδοὺ ὅλαι σχεδὸν αἱ περιπέτειαι. Ἐκτὸς τούτου, ἡ διάρκειαι τῆς πράξεως δὲν υπερβαίνει τὸ ἔτος. Μικρὰς ἐγνωρίσαμεν τὰς τρεῖς ἀδελφάς, μικρὰς τὰς ἀφίνομεν νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ εὐτυχήσουν.

Καὶ ὁμως ! Τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὄποσον ἐν πρώτῃς ὕσεως θὰ ἐθεώρει τις καλὸν μόνον ὡς ἀνάγνωσμα μικρῶν παιδιῶν,

μυθιστορημα, ἀνεξαρτήτως τοῦ θέματος του, ὡς ἔργον καλλιτεχνικόν. Ὡ, ναί ! τὸ εἶδος τοῦ θέματος δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, καμμίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἀγίην ἀπόλαυσιν, τὴν ἐκ τῆς τέχνης. Λάβετε παραδείγμα ἀπὸ τὴν ζωγραφικὴν. Ἐθνομετῆθε τὸ Κ ρ υ φ τ ο υ λ ἄ κ η, τὸ ὄποσον ἐδημοσίευσεν πέρυσι ἡ Διάπλασις ; Ἦτο φωτογραφία μίαις εἰκῆνος τοῦ Ἰακωβίδου, ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσίαν. Τὸ θέμα τῆς ἀπλοῦστατον, νηπιακώτατον ! Δύο παιδάκια εἰς ἓν δωμάτιον παίζουν τὸ χρυφοῦλακι. Ἀλλὰ μὲ ποίαν τέχνην τὸ ἐξετέλεσεν

Η ΚΥΡΙΑ Α. Τ. ΜΗΔ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ

ἐνδιαφέρει ἐπίσης, καὶ εἰμπορῶ νὰ εἴπω πολὺ περισσώτερον, καὶ τοὺς μεγάλους. Καὶ λέγων μεγάλους, δὲν ἐννοῶ μόνον τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς πάππους. Ἐννοῶ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, εἰανδήποτε ἀγνοεῖς ἡλικίαν, εἶνε ἤδη εἰς θέσιν νὰ ἐννοοῦν καὶ νὰ αἰσθάνωνται τὴν τ ε χ ν η ν, νὰ ναναγιώσκουν καὶ νὰ κολαμβάνουν ἐν

ὁ μεγάλος μᾶς ζωγράφος ! Αὐτὸ τὸ ἔργον, αὐτὴν τὴν θαυμασίαν εἰκόνα, εἰμπορῶ νὰ εἴπῃ νὰ εἴπῃ ὅτι πρέπει νὰ τὴν βλέπουν μόνον μικρὰ παιδία ; Ἐ, ἄλλο τόσο δὲν εἰμπορῶ νὰ το εἴπῃ διὰ τὸν « Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης ». Ὅπως ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰακωβίδου, οὕτω καὶ αὐτὸς εἶνε ἔργον τέχνης μεγάλης, καὶ αἱ τρεῖς

μικρά αδελφά, τὰς οποίας ἔχει ὡς ἠρωίδας, ὅπως τὰ παιδάκια που παίζουν τὸ κρυφτούλακι εἰς τὴν εἰκόνα, εἰμποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν, ὡς ἦμαρ μὲν τοὺς μικροὺς, ὡς τ ἐχ ν η δὲ ἄλλους τοὺς αἰσθανομένους τὴν τέχνην, εἴτε παιδία εἴνε, εἴτε ἔφηβοι, εἴτε νέοι, εἴτε ἄνδρες, εἴτε γέροντες!

Τὸ κατ' ἐμέ, σπανίως ἀνέγνωσα μὲ τὴν ἀπόλαυσιν βιβλίον, μὲ ὄψιν τὸν Ἄγγελο τῆς Ἀγάπης. Ἀπὸ ὅσα μυθιστορήματα ἐξέδωκεν ἕως τώρα ἡ Διάπλασις, αὐτὸ καὶ ὁ Μικροὺς Ἄδελφοὺς μου ἔκαμαν τὴν μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν. Καὶ τὰ δύο, σημεῖωσάτε, εἶνε ἔργα ἀγγλίδων συγγραφέων, ὁμολογεῖται δὲ κοινῶς ὅτι οἱ ἄγγλοι συγγραφεῖς, καὶ μάλιστα αἱ γυναῖκες, διακρίνονται εἰς τὸ εἶδος τοῦτο φιλολογίας. Ἡ μεγαλύτερα μυθιστοριογράφος τοῦ αἰῶνος εἶνε γυνὴ Ἀγγλίσ, ἡ Γεωργία Ἐλλιοτ. Ἡ κυρία Βούρνιτ— ἡ συγγραφεὺς τοῦ Μικροῦ Ἄδελφοῦ, — καὶ ἡ κυρία Μῆδ, ἡ συγγραφεὺς τοῦ Ἄγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, ἀνήκουν ἐπίσης εἰς τὴν ἐνδοξὸν χορείαν τῶν μεγάλων ἀγγλίδων μυθιστοριογράφων, αἱ ὁποῖαι ἔθρεψαν τὴν σύγχρονον γενεάν μὲ ἀριστοουργήματα.

Καὶ ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης εἶνε ἀριστοουργημα. Ἐχει ζωὴν, ἀληθειαν, χάριν. Μὲ τὴν ψυχολογικὴν ἀκρίβειαν, μὲ τὴν παρατηρητικότητά τινι ζωγραφίζονται αἱ μικρὰ ἠρωίδες Ἰουδεῖθ, Ρόζα καὶ Βαρβάρρα, ὅστε ἅμα ἀναγνωσθῆναι τὰ πρώτα κεφάλαια, λησμονεῖ πλέον ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ μικρὰ παιδία, καὶ ἀρχίζει νὰ τὰς παρακολουθῆ μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς κινεῖν αἱ πράξεις καὶ αἱ τύχαι τῶν ὁμοίων μας. Διὰ τῆς ὑπερόχου τέχνης τῆς συγγραφέως, αἱ τρεῖς μικρὰ ἀδελφὰ μεγάλου, μεγαλύνου, καὶ λαμβάνου εἰς τὴν φαντασίαν μας διαστάσεις ἀνθρώπων τελείων. Ἡ καλὴ Ἰουδεῖθ, ἡ κακὴ Ρόζα, ἡ ἀφελὴς καὶ ὑπερευαίσθητος Βαρβάρρα, εἶνε ὑπάρξεις, τὰς οποίας γνωρίζομεν ἢ μᾶλλον ἀναγνωρίζομεν, διότι πολλάκις τὰς συνητήσαμεν εἰς τὴν πραγματικότητά, εἰς πᾶσαν χώραν, εἰς πᾶσαν τάξιν καὶ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν. Ἡ Ρόζα προπάντων, τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ μυθιστορήματος, εἶνε μία ἐνσάρκωσις θυμασσία. Ἡ ἐμφυτοσὶ κακία τῆς, ἡ ὁπία τῆς προξενεῖ τόσας θλίψεις, τόσας τύψεις, καὶ κατὰ τῆς οποίας παλαίει ἀνωφελῶς, ἡ κακία αὐτῆ τὴν κάμνει μεγάλην ὡς ἠρωίδα δράματος. Καὶ μήπως δὲν εἶνε δράμα, ἀληθινὸν δράμα, ἡ ἕλκος πῆ τοῦ εἰκοσαετάρου τῆς ἀδελφῆς τῆς, καὶ ὅλαι ἐκείναι αἱ κωμικοτραγικαὶ σκηναὶ, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν τὴν μυθιστοριώδη ἐξέφάνισιν; Ἡ Ρόζα δὲν ὑπερφέρει τώρα ὡς μεγάλη, καὶ δὲν πάσχομεν μετ' αὐτῆς, καὶ δὲν παρακολουθοῦμεν

μετ' ἀγωνίαν τὴν φοβερὰν ἐκείνην περιπέτειαν;

Ἡ συγγραφεὺς ἔχει τὴν ἐξοχὸν δυναμὴν νὰ μαρτυρῆ καὶ ἀποκαλύπτῃ τὴν ψυχὴν. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὄλον τὸ μυστήριον τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποῖαν ἀφίνει καὶ εἰς μεγάλους τὸ παιδικὸν αὐτὸ μυθιστόρημα. Ἡ ἀνθρωπινή ψυχὴ εἶνε πάντοτε μίξ καὶ ἡ αὐτῆ, εἴτε εἰς παιδικὸν σωματικὴ κατοικεῖ, εἴτε εἰς σῶμα μεγάλου, ὁ δὲ συγγραφεὺς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δύναται, οἰαδῆποτε καὶ ἂν εἶνε τὰ πρόσωπά του, νὰ μᾶς τὴν ἀπεικονίζῃ μὲ ἀλήθειαν, γράφει ἔργον μέγα, αἰώνιον καὶ ἀθάνατον, ὁπῶς ἡ ψυχὴ. Καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ ἐλκύει, ἐνδιαφέρει, γοητεύει, συγκινεῖ, διδάσκει καὶ μορφώνει, ὅπως μόνον τὰ ἔργα τῆς τέχνης τὸ κάμνου.

Ἐχει καὶ ἄλλα προτερήματα πλήθος ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης: λεπτότητα, τρυφερότητα, εὐγένειαν, εὐφυϊαν, φυσικότητα, ἀκλόνητα. Ὁ διάλογός του εἶνε τὸσον χαριτωμένος καὶ ἐξυπνος, — προπάντων ὅταν ὀμιλῇ ἡ μικρὰ Βάβα, — ὥστε ἡμποροῦσε νὰ διαίρεθῃ εἰς τεμάχια καὶ δημοσιευθῇ ὡς Παιδικὸν Ἡμερήσιον. Αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ νὰ φανερώσῃ πόσον διασκεδαστικὸν εἶνε τὸ βιβλίον, τοῦ ὁποῖου ἄλλως πλεῖστα σκηναὶ εἶνε γνησίως κωμικαί, γεμάται ἀπὸ χιούμορ. Ἀλλὰ καὶ τί συγκινητικὸν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ εἰ διδασκτικὸν εἰς τὸ σύνολον! Ἡ ὡραία ἐκείνη ἀλληγορία τοῦ μικροῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης, ὁ ὁποῖος ἐνοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν παντὸς ἀνθρώπου καὶ ἀπειλεῖται ἀπὸ τόσους ἐχθροὺς, ἡ ἀλληγορία αὐτῆ, ἡ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὴν βάσιν καὶ τὴν ἠθικὴν τοῦ ἔργου, δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε λησμονεῖ τις; Καὶ ἡ σκηνὴ ἐκείνη τῆς ἀσθενείας τῆς Βάβας, ὅταν ἔρχεται τὸ τηλεγράφημα ὅτι ἡ ἀρρωστὴ μητέρα τῆς εἶνε καλλιτέρα καὶ ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ γίνῃ Ἄγγελος, ὡς ἐφοβούτο, ἡ δὲ Βάβα, ἡ ὁποῖα εἶχεν ἐλπίδα νὰ τὴν πάρῃ μαζί της εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπαντᾷ μὲ τὴν συγκινητικὴν ἀφελειαν τὸ ἐξοχὸν ἐκεῖνο: «Τότε λοιπὸν θὰ μείνω κ' ἐγὼ», — ἡ σκηνὴ αὐτῆ ἀφίνει ἀδάκρυτον κανένα ὀφθαλμόν;

Ἡ ἐξοχος ζωγράφος τῶν παιδιῶν εἶνε μήτηρ. Φυσικὰ ἄλλῶς δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ δίδῃ τόσον τελείας εἰκόνας τῆς παιδικῆς ζωῆς. Ὅταν ἦτο νέα, ἔγραφε διηγήματα μᾶλλον διὰ μεγάλους ἅμα ὑπανδρούθη καὶ ἀπέκτησε τέκνα, τότε ἔγραφε διὰ μικροὺς. Ἐν ἀπὸ τὰ καλλιτέρα τῆς ἔργα, τὸ ἐπιγραφόμενον «Τοῦ Μπαμπὰ Παίδι» ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸν νιόν τῆς, ὅταν ἦτο μικρὸς. Καὶ εἶνε περιττὸν νὰ σὰς εἴπω, ὅτι ἀπὸ τὰ ἐκα-

τὸν βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχει γράφῃ ἕως τώρα, αὐτὸ προτιμᾷ ἡ μήτηρ— συγγραφεὺς.

Ἡ κυρία Μῆδ ἐγεννήθη εἰς τὸ Βάνδον τῆς Ἰρλανδίας. (1) Ὅταν ἦτο δώδεκα ἐτῶν, ἡ εἰκογένητά της ἐγκατεστάθη εἰς ἓνα ἀρχαῖον πύργον, ἐνομαζόμενον Templetrine, πλησίον τοῦ Κίνσαλ. Ἡ μεσαιωνικὴ αὐτῆ κατοικία μὲ τὸς παράδοξους, εἰλοκοιδαίους τῆς κλίμακας, μὲ τοὺς μυστηριώδεις τῆς διαδρόμους, μὲ τὰς ἀπεράντους τῆς αἰθούσας, περὶ τῆς οποίας ἐβουλλεῖτο ὅτι εἶχε καὶ φαντάσματα, ἐξῆψε πολὺ τὴν φαντασίαν τῆς μελλούσης μυθιστοριογράφου. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι πολλὰ τῶν ἔργων τῆς, εἰς τὰ ὁποῖα διηγεῖται τρομακτικὰς ιστορίας φαντασματίων, ὀφείλονται εἰς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ στοιχειωμένου ἐκείνου πύργου, εἰς τὸν ὁποῖον διήλθε τὰ παιδικὰ τῆς ἔτη. Ἦδη ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐκείνης εἶχεν ἐκδηλωθῆ ἡ κλίσις τῆς εἰς τὸ γράφειν. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ πατήρ τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸν ὄμμα τὴν πρῶτον αὐτὴν γραφομανίαν, ἠρνεῖτο νὰ τῆς προμηθεύῃ χαρτὴ ἀδιά νὰ τὸ μουντζουρήνῃ. Ἀλλ' ἡ μικρὰ συγγραφεὺς δὲν ἀπηλίπισθη ἀπὸ τὸ ἐμπόδιον, καὶ τὰ πρῶτὰ τῆς διηγήματα ἔγραψε γενναϊότατα καὶ ὑπομονητικώτατα εἰς τὰ περιθώρια παλαιῶν ἐφημερίδων!

Ὁ σήμερον ἡ κυρία Μῆδ ἔχει δεκάτ' ἔτη καὶ ὄλην τὴν ἀνεῖσιν διὰ νὰ γράφῃ. Ἐχει μίαν πολυτελεῖ οἰκίαν εἰς τὸ West Duiwieh, γράφειον κομψότατον, — τὸ βλέπετε, — βιβλιοθήκην κλουσιωτάτην, εὐμάθειαν βίου, γαλήνην, εὐτυχίαν, πλοῦτον, δόξαν. Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀπέκτησε μόνῃ τῆς, διὰ τῆς ἐργασίας τῆς, διὰ τῆς γραφίδος τῆς. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν βιβλίων τῆς, — καὶ σὰς εἶπα ὅτι ἔχει γράφῃ εἰς μίαν εἰκοσαετίαν ἐκατόν βιβλία, δι' ὅλας τὰς τάξεις καὶ δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, φαινόμενον γονιμότητος καὶ φιλοπονίας, — τῆ προσεπόρισε χρήματα καὶ τὴν ἔκαμε γνωστὴν εἰς ὄλον τὸν φιλολογικὸν κόσμον. Διςθάνεται τώρα τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην ἱκανοποίησιν, ἡ ὁποῖα εἶνε ἡ μόνῃ παρηγορία καὶ ἡ μόνῃ ἐνθάρρυνσις διὰ τοὺς κόπους ἐνὸς συγγραφεῖως. Εἰκονογραφημένα, εἰς ἐκδόσεις πολυτελεσιτάτας, μεταφρασμένα εἰς πλείστας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, τὰ βιβλία τῆς κυκλοφοροῦν ἀνά τὸν κόσμον εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀντιτύπων. Ἐκτὸς τοῦ Ἄγγελου τῆς Ἀγάπης, ὁ ὁποῖος εἶχε πρώτης τάξεως ἐπιτυχίαν, τὰ δημοτικώτερα τῶν ἔργων τῆς εἶνε: «Ὁ Σκόμπ καὶ ἐγὼ» εἰς τὸ ὅπιον ζωγραφίζετο:

(1) Τὰς βιογραφικὰς ταύτας πληροφορίες ἐπέμεινε εἰς τὴν ἀγγλοσάξονα συνεργάτιν τῆς «Διάπλασις» δεσποινίδα Ἀρτεμὶν Δασικὸν.

συγκινητικώτατα ἡ ζωὴ τῶν πτωχῶν παιδιῶν τοῦ Λονδίνου, — τὸ «Νοσοκομεῖον τοῦ ἀγίου Βενεδίκτου» ὅπου περιγράφεται ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς εἰς τὰ νοσοκομεία, — καὶ δύο ἄλλα μυθιστορήματα: «Ἡ κυρία Ἰατροῦ» καὶ «Σελίδες ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου ἐνὸς ἱατροῦ», τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ἐν συνεργασίᾳ μ' ἓνα φίλον τῆς ἱατροῦ. Ἡ κυρία Μῆδ συνεργάσθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸ «Περιοδικὸν τῆς Κυριακῆς»

Η ΚΥΡΙΑ ΜΗΔ Ἡ Συγγραφεὺς τοῦ Ἄγγελου τῆς Ἀγάπης.

Εἶνε περιέργος ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον γράφει: Γράφει καὶ συχνῶς ἀπαγγέλλει τὰ γραφόμενα. Καὶ τὴν μεθοδὸν ταύτην συνέειθισε τὸσον πολὺ, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ συνθέσῃ καλὰ, ἂν δὲν ἀκούσῃ τὸς λέξεις ἀπαγγελλομένας μεγαλοφώνως. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄρος τῆς εἶνε μουσικώτατον. Περὶ τῶν μικρῶν διηγημάτων λέγει: «Νομίζω, ὅτι τὸ δυσκολώτερον δι' ἐνα συγγραφέα εἶνε τὰ μικρὰ διηγήματα. Γράφων τοιαῦτα, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀσκήσιάν καὶ νὰ συντομεύῃ τὸσον τὰς ἰδέας του! . . . Μοῦ συνέθη πολλάκις ν' ἀπαγγεῖλαι — δηλαδὴ νὰ γράψω — τρεῖς καὶ τεσσαρὰς φορὰς ἐνα μικρὸν διήγημα, καὶ νὰ μὴ ἡμπορέσω νὰ το ἐπιτύχω. Εἶνε τὸσον δύσκολον νὰ ἐκφράσῃται κανεὶς μὲ συντομίαν!» «Ὅς τὸ λάβουν ὑπ' ὄψει

τῶν οἱ νεαροὶ ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως», αἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς διηγηματικὸς διαγωνισμοὺς τῆς ἰσως θ' ἀντεῖπον, ὅτι ἅμα δὲν ἔχη κανεὶς ἐμφυτον τὸ χάρισμα τοῦ γράφειν, πᾶσα διδασκαλία εἶνε περιττὴ. Ὅχι, ἀκριβῶς ἡ κυρία Μῆδ ἔχει τὴν ἐναντίαν ἰδέαν. Φρονεῖ ὅτι τὸ γράφειν, ἀνεξαρτήτως τοῦ φυσικοῦ χαρίσματος, διδασκᾷ καὶ ἐν τῶν ὁνειρῶν τῆς εἶνε νὰ ἰδρῶσῃ «Σχολὴν Μυθιστοριογραφίας», ἡ ὁποῖα νὰ ὀδηγῇ καὶ νὰ ἐμφυχῶν τὸς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Καὶ ἔχει ἐλπίδας, ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ ταχέως.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ παιδία, ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀποκλήρους, ἡ πεποιθῆσις ἐπὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ἐν οἰαδῆποτε ἡλικίᾳ καὶ τάξει, ἡ πίστις εἰς τὸ ἰδρυτικὸν τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εὐποιίας, — ἰδοὺ μὲ ὀλίγας λέξεις τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κυρίας Μῆδ, ὡς συγγραφεῖς καὶ ὡς γυναίκα.

Ἐξ τῶν ἐνδοξῶν βίον τῆς δὲν θὰ λησισθῇ ὡς ὀλίγον τιμητικὸν καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπεισόδιον: ἡ καθ' ὑπόδειξιν καὶ συμπάθειαν μιᾶς Βασιλίσσης-Μητρός μετὰ τῆς τοῦ Ἄγγελου τῆς Ἀγάπης καὶ ἡ ἐκδοσις αὐτοῦ εἰς βιβλίον, πολυτελέστατον τοῦ ὁποῖου ἀκόμη δὲν ἐξεδόθη ἐν Ἑλλάδι. Οὕτω, μετὰ τῶν θαυμαστίων τῆς διασημοῦ συγγραφεῖως, καταλέγονται τώρα καὶ οἱ Ἑλληνοπαῖδες.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΞΗΣ

Τῆς ἀμάξης ὁ μέγας ὁ τροχὸς λέγει μὲ μὲρα ἔστον μικρὸν τῆς τὸν τροχό: «Σὲ λυποῦμαι τὸν φτωχό... Ἔνας νάνος, σάν καὶ σένα, θὰ τὰ βγάλῃ τώρα πέρα Μ' ἓνα γίγαντα δεινὸ, πῶς περήφανα γυρνᾷ; Ὅταν τὸ ἀνάστημά σου ἀπ' τὸ ὕψος μου κυττάω, Δύσκολα μπορῶ τὰ γέλια, κακομοίρη, νὰ βαστάζω.»

Κι' ὁ τροχὸς τοῦ λέγει: ὅτε ὁ μικροῦλης τῆς ἀμάξης: «Ἐπεὶ εἶσαι σὺ ψηλός; — κ' ἐγὼ εἶμαι χαμηλός, Νόμισες, καί μενε, τάχα πῶς μπορεῖς νὰ με τρομάξῃς; Ἡσυχά, παρακαλῶ! — Σῶμα ἔχω χαμηλόν, Ὅμως ἔχω γρηγοράδα... κι' ὅταν θά μου πῶνε σ τ ἄ σ ο υ! Σὺ θὰ εἶσαι ἀκόμη πίσω, κ' ἐγὼ θάμαι ἐμπροστά σου.»

[Ἔκ τῶν Ἀγγλικῶν]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ἈΝΔΡΕΑ ΛΑΥΡΙΕ.] (Συνέχεια: τῶς σελ. 29.)

— Μὴ ντιώξῃ Μπολόλο, μὴ ντιώξῃ Μπολόλο! . . . ἐκράυαζε. . . Ἐμεῖς Κονδρονκέφαλοι γίνῃ στρατιῶται ντικοὶ σὰς. . . Κονδρονκέφαλοι πιστοὶ. . . οὐ ποτὲ πλεῖα πητὶ τζίν. . . πάντα μαζί σας, πάντα!

Πάντες οἱ μαῦροι περιεκύκλωσαν τὸν μικρὸν δμίλον τῶν Εὐρωπαίων. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν φυλὴν τῶν προσιδιάζει τὰ εὐμετάβλητον τῶν σκέψεων καὶ ἡ ἀιφνιδία μετὰπτωσις ἀπὸ μιᾶς ἐντυπώσεως εἰς ἄλλην, μιμούμενοι τὸν Μπολόλον, ὅστις προδήλως ἦτο πρόσωπον μεγάλως σημαῖον παρ' αὐτοῦς, ἀπέριψαν ἀμέσως τὸ θρηνητικὸν ὄφος καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν, κραυγάζοντες δι' ὄλων τῶν θυνάμιων τῶν: «Κονδρονκέφαλοι καλοῖ!» «Κονδρονκέφαλοι πιστοὶ! . . .»

Αἱ γυναῖκες, ἐξελευσάσαι ἐν σκοιδῇ ἀπὸ τὰς καλύβας τῶν, ἤρπασαν τὰ τὰ μ-τὰ μ' αὐτῶν καὶ συνώδεσον διὰ μονοτόνου ἡχοῦ τὴν ζωηράν καὶ θορυβώδη ταύτην εὐθυμίαν, ἧτις ἐφερον εἰς τὴν μνήμη τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν εἶχον εἰσέτι εἰσβάλλῃ οἱ μεθοδισταὶ εἰς τὴν χώραν τῶν, ἀπαγορεύοντες τὴν ἐλαχίστην ἀθήσαν χάραν, ἢ ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν εὐθυμίας, καὶ ἐπιτρέποντες μόνον τὸ κρηλεῖον καὶ τὴν θλιβεράν καὶ κτηνώδη μέθην τοῦ τ ζίν.

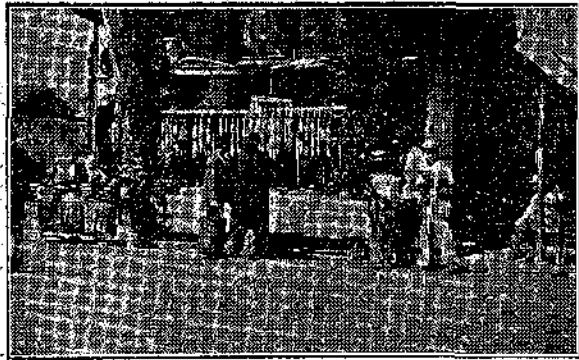
Ὁ Γεράρδος κερτήρη οὐχὶ ἀνευ ἀηδίας τὴν ἀφηνιδίαν ταύτην μετατροπὴν τοῦ φρονήματος τῶν μαῦρων. Ἀπλοῦς καὶ ἀνυπόκριτος ὡς ἦτο, καὶ ὡς εἶνε συνήθως αἱ νεαροὶ ὑπάρξεις, δὲν ἤθύνετο ν' αποκρύψῃ τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν ἐνεποίησαν εἰς αὐτὸν οἱ ἄλλοτε φίλοι του. Ὁ ἱατρὸς Λωμάνδος ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα.

— Αἰ, τί τρέχει; — Ἀχ, ἱατρε! . . . τί ἀνεμοδοεῖται! . . . τί ἀστατοῖ! . . . Πρὸ ὀλίγου ὠρῆζοντο εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ἀγγλων, καὶ τώρα, εἰς ἐν νεύμα σὰς εἶνε ἱκανοὶ νὰ τοὺς σπαράξουν, μού φαίνεται! . . . Ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ὁ πατέρας τοὺς ἔκαμε τόσα καὶ τόσα, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐλησημόνησαν ὅλως δόλου... καὶ ἴσως δὲν θὰ εἶχαν καμμίαν δυσκολίαν καὶ νὰ τὸν σπάρξουν! . . .

— Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δὲν πρέπει νὰ τοὺς κρύνωμεν ὡς νὰ ἦσαν ἀνθρώποι πολιτισμένοι, καλέ μου Γεράρδε. Οἱ μαῦροι αὐτοὶ λαοὶ εἶνε νήπια, ὑπακούουν δὲ τυφλῶς εἰς ὅποιον ἀποκτήσῃ κάποιαν δύναμιν ἐπ' αὐτῶν. Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον τὸ ἀληθῶς πολιτισμένα ἔθνη, τὰ ἔχοντα εὐγένειαν καὶ μεγαλοφροσύνην, νὰ ἀναλάβουν νὰ τοὺς χειραγωγῶσιν. . . Ὅστις τοὺς διαφθεῖραι καὶ τοὺς δηλητηριάζει μετὸν ὀνόπνευμα, διαπράττει

έγκλημα... Οι δυστοχείς αυτοί μαύροι είνε άσφατοι, είνε άληθές, μισούν σήμεραν, δ,τι ελάτρευον χθές, δέν είνε ικανοί να έχουν σταθερότητα, πίστη, άλλ' αναγωγίζουν την δικαιοσύνην και την ευγένειαν της προς αυτούς συμπεριφορές... Άς προσπαθήσωμεν ν' αποδείξωμεν εις αυτούς, ότι ή ιδική μας διοίκησης είνε ή καλύτερά.

Ο Γεράρδος έμελλε ν' άποκριθῆ, ότι άπρόοπτον τι συνέβη. Έπι της κονιορτώδους οδού, εις τὸ άλλο άκρον του χωριού, σηματών τι έβάνη, τὸ όποϊον μεγαθυρόμενον βαθμίδον προσήγγιζε, τέλος δέ οι ταξιδιωτάι, εκπληκτοι, αναγνώρισαν τὸ πελώριον παράστημα και τὸ ήλιοσκόπες πρόσωπον του άθλητικού κυρίου Βρανδεβένη. Πράγματι, ότι ο Μασσαί και οι μετ' αὐτῶν ἀπήλθον εκ της χώρας των Μπαδελων, ο Βρανδεβένης εδήλωσεν ότι εσκόπιε να μείνη μετὰ των μαύρων. Ερωτηθείς περι τοῦ αίτιου της αποφάσεως του εἶπεν, ότι είχε σκοπόν να εγκατασταθῆ εκεί και να λάβῃ ως σύζυγον την νεαρὰν Μπού-Μπού, την μαύρην ἀλλά χαρίεσαν θυγατέρα ενός επιστήμιου αρχηγού της φυλής. Μάτην οι φίλοι του προσεκάθησαν ν' αποτρέψωσιν αὐτόν, ο Μασσαί λώτης εδειξε και εν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ πείσμα του. Άλλὰ φαίνεται, ότι ο οικογενειακός βίος μετὰ των μαύρων δέν οὐκ ήτο πλήρης θελγῆτρων, διότι ο Βρανδεβένης επανεῦρε τους συμπατριώτας του, εκλαυσεν εκ χαρῆς, εν δε τῇ πρώτῃ ὄρμη της συγκινήσεως, εσφιγγεν αυτούς μέχρι πνιγμοῦ ἐπὶ του ἡρακλείου στήθους του.

Αποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας ΠΩΛΗΣΙΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΩΝ ΚΗΡΙΑΝ Φωτογραφία ΓΟΡΑΙΟΥ. — Γ'. Βραβεῖον.

Συνελθὼν ὀλίγον, ήρώτησε περι τοῦ σκοποῦ του ταξιδιου. Ο κ. Μασσαί, ὅστις ἐπλησίασεν εν τῷ μεταξῷ, διηγήθη εις αὐτόν δι' ὀλίγων τὰ συμβαίνοντα. Άρτίως ὑπὸ τὸ στενὸν μέτωπον του ἐξέλαμψαν οι ὀφθαλμοί του.

— Χρῆσιμολογεῖται... ἀλήθεια!... να, τί δὴ πῆ τύχη! Ἄχ, κύριε Μασσαί, καλέ και τρίς καλέ μου κύριε Μασσαί, να χαρήτε, δ,τι αγαπάτε, πάρετε και μένα μαζί σας!

Και ή πλατείά του μορφή ἐξίφραξε πραγματικῶν ἀγωνιών.

— Να ἔλθης μαζί μας; πῶς; ν' ἀφήσης την οικογένειάν σου... τὸν πενθερόν σου, τοὺς γυναικιδέλους σου, την πενθεράν σου; Διότι δέν πιστεύω ν' ἀφήσης την κυρία Μπού-Μπού να θρηνηῖ ὡς νεά Ἀριάδην την ἀναχώρησίν σου;

— Ὄ, αὐτή, ἄς εἶνε ἐπὶ τέλους ἀλλά ἐκεῖνοι οι μαύροι μοῦ ἐμαύρισαν την

ψυχήν μου. Πολὺν καιρόν τώρα εἶχα διαθέσει να το βάλω ἐντὰ πόδια, άλλ' ἐφοβοῦμαι αὐτήν την ἐρημίαν των ἀτελειῶτων κάμπων και λιθωρίων. Ἄ! μπᾶ, τώρα ποῦ σας εὔρηκα δέν εννοῶ να σας ἀφήσω. Σάν δέν με θέλετε μαζί σας, ὁλ' σας πάρω τὸ κατόπι... Κ' εἴπειτα μή θαρρεῖτε πῶς δέν μπορῶ να σας φανῶ χρήσιμος. Σ την ἀνάγκη αρχίζω την παλιὰ μου τέχνη, τῇ μαγειρικῇ. Ὄ, κύριε Μασσαί, ἐν ὄνοματι της πατρίδος, ἐν ὄνοματι των κινδύνων των ὀποιους μαζί ὑπεφέραμεν, σὰς ἰκετεύω μή μ' ἐγκαταλείψετε ἐδῶ.

Και ἀληθῆ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ των στελλουσιων παρεϊων του.

— Ἦσυχάσατε, κύριε Βρανδεβένη. Βεβαίως δέν θά σ' ἐμποδίσωμεν να ἔλθης μαζί μας' ἀλλὰ μή νομίσης, ότι πηγαινομεν εις κανέν πολιτισμένον κέντρον, τρουαντίον πηγαινομεν να ἐγκατασταθῶμεν εις μίαν ἐρημίαν, ὅπου δέν θα εὔρης περισσοτέρας διασκεδάσεις ἀπ' ἐδῶ, σοῦ το προλέγω!

— Καί τί με μέλει; Φθάνει ποῦ θά εἶμαι μαζί σας, ποῦ θ' ἀκούω τῇ γλυκειά μας γλώσσα. Ἄχ, δέν ξεύρωτε

ταχθέντες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς του Μπόλλου, ἐμελλον ν' ἀποτελέσουν την φρουράν της ἀποικίας.

Ἡ πορεία ἐξηκολούθησεν αὐθήμερον, ἀνευ ἐμποδίου τινός, διὰ μέσου της παραθίμου ἐκείνης χώρας, της ὀποιίας τὸ ἄρρητον κάλλος ἐνάπτει θαυμασμοῦν εις ὅλους. Ο μικρός στρατός εδείκνυεν πειθαρχίαν, ἀφωσιάζειν εις τοὺς ἀρχηγούς του. Ο Μπόλλος ἀνέκτησε την ἄλλοτε εὐθυμίαν του, ή Μία-Μία ἐγάλα και ἐτραγουδεῖ ὄλην την ἡμέραν, ή δὲ Μπού-Μπού, ή κάλλιον ή κ υ ρ Ἄ Β ε ν θ έ ν, ὅπως εἶχε την ἀξίωσιν να την καλῶσιν, ἡμιλλᾶτο προς αὐτήν κατὰ την εὐθυμίαν και ζωηρότητα.

[Ἔπειτα συνέχεται.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

«Δέν ήξεύρω, Ίουδαίε, αν εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη, δια να ἐνόησης την απάντησίν ποῦ μοῦ ἔδωκε κάποτε μία κυρὶξ φίλη μου. Ὁλ' σοῦ την εἶπῶ ὅμως. Ἡ κυρία αὐτή ήτο ὠραιότης, εἶχε την ὠραιότητα ἐκείνην, ποῦ μόνον εις τὰ πρόσωπα των Ἀγγέλων ἐλπίζομεν να ἴδωμεν... Ἄλλ' ήτο ὠραιότης ὀλων διόλου ἐσωτερική... ήτο ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ποῦ αν ἔλειπεν ή θαυμασία του ἔκφρασις, θά ἐθεωρεῖτο πρόσωπον κοινόν.

«Μίαν ἡμέραν, δέν ήμπορεσα να κρατηθῶ καί της εἶπα:

«— Ἀγαπητή μου, ή ἔκφρασις του προσώπου σου μ' ἐκπλήττει. Μοῦ φαίνεται ότι εἶσαι ή εὐτυχιστέρα γυναίκα ἀφ' ὅσας εἶδα ποτέ.

«— Ναί, εἶμαι εὐτυχιστάτη, μοῦ ἀπήντησε.

«— Καί ὅμως δέν ἔχεις και πολλάς ἀφορμάς δια να λέγεις εὐτυχῆς, της εἶπα, εἶσαι πτωχή, δέν ἔχεις καλήν ὕλησιν, και εἶσαι σχεδὸν μονάχη.

«— Ἐ, μοῦ εἶπε τότε, ἀλλοῦ πρέπει να ζητήσης τὸ μυστικὸν της εὐτυχίας μου!

«— Εἶπέ μοῦ το, της εἶπα, σέ παρακαλῶ.

«— Ὄ, τὸ μυστικόν μου εἶνε ἀπλούστατον, μοῦ ἀπήντησε, και ἀπορῶ πῶς δέν δοκιμάζουν ὄλοι μίαν τόσον ἀπλήν μέθοδον, δια να εἶνε εὐτυχεῖς. Ἄρτιω και περὶ ή ἰδική μου εὐτυχία ἀπαρτήρητη, χωρίς να την συλλογίζωμαι, και προσκαθῶ, κάμνω δ,τι μοῦ εἶνε δυνατόν δια να καθιστῶ εὐτυχεῖς ὄλους ἐκείνους, με τοὺς ὀποιους ἐρχομαι εις συνάφειαν. Ἀπὸ αὐτὸ και μόνον κηγάζει ἀφθύνως ή ἰδική μου εὐτυχία. Παλλὰ ἐτη τώρα ἀκολουθῶ αὐτήν την μέθοδον, και δέν ήπατήθη ὄτε μίαν φοράν.»

Α. Τ. ΜΗΛ

[Ἐκ του «Ἀγγέλου της Ἀγάπης».]

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 32.)

— Ὄ, Δέσποινα! ἀνέκραξεν ο Ἄρτουελ, τί φόβοι εἶνε αὐτοί; Σὰς εἶπα.

— Μοῦ εἶπες! μοῦ εἶπες! Μὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον, ποτὲ δέν θά ἔκαυχᾶσο, δ,τι ἔκαμες ἀδεξιότητα, και ποτὸς ξεύρει μήπως ἄρσης τὸ παιδί και σου δέφυγε!... Ἄ, μή διαμαρτύρῃσαι, εἶνε περιττόν σε συμφέρει καλύτερα να ὁμολογήσης τὸ λάθος σου και να τὸ ἐπινορθώσης.

— Ὄ, Θεέ μου!... ξεύρω κ' ἐγώ, εἰμπορεῖ... ἐφέλλισεν ο Ἄρτουελ, ἀμήχανος ὑπὸ τὸ ἐστατικὸν βλέμμα της δεσποίνης του. Ἐλαβε ὅμως ὄλας τὰς ἀναγκαίαις προφυλάξεις, και μόνον μία κακοτυχία θά ήμπορούσε.

— Βλέπεις; Ἡμῶν βεβαία, ποτὲ δέν με ήπάτησαν τὰ προαισθημάτα μου.

— Ἄν πρόκειται μόνον περι προαισθημάτων.

— Ὅχι, ὄχι. Τώρα τελευταίως, ἐθαύμασα εις την ζώνην ἐνδὸς προβηγίανου εὐπατριδου ἐν ἐχειρίδιον. Ἦτο με τόσον λεπτότητα ἐξαιρεσασμένον, ποῦ θά ἔλεγες ότι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ του Ρανδαήλ, ὁ ὀποιος ἐφλυαρούσε πρὸ ὀλίγου τόσον ἄσχημα, ἀλλ' ὁ ὀποιος θεωρεῖται ὡς ὁ πρώτος ὀλοποιός του βασιλείου. Τὸν ήρώτησα αν τὸ ἐξοχον αὐτὸ καλλιτέχνημα ήτο ἀπὸ την πατριδὸν του. «Ὅχι, Δέσποινα, μοῦ ἀπεκρίθη. Αὐτὸ τὸ ὄπλον τὸ ήγόρησα μὲν εις την Προβηγίαν, ἀπὸ τὸ κατὰστημα του ὀλοποιοῦ του Κόμητός μας, ἀλλ' ὀφείλω να ὁμολογήσω, προς τιμὴν των ὀπληκίων σας, ότι ὁ τεχνίτης του εἶνε Φλαμανδός.» Ἐξήτησα λεπτομερείς πληροφορίες, και ἔμαθα, ότι εις τὸ Ἄξ ὑπάρχει μία γράττ, με τοὺς δύο ἐγγόνους της, των ὀποιων τὰ χαρακτηριστικά και ή ηλικία συμφωνοῦν πληρηστοσια με τὰ χαρακτηριστικά της παραμάνας της Μαργχερίτας και των παιδιων.

— Σύμπτωσις.

— Ἠθάνον' ἀλλ' ἐντοσοῦτω ή σύμπτωσις αὐτή με ἀνησυχεῖ. Ἄν ζῆ ὁ υἱός της ἀδελφῆς μου... αν κατέχη τὰ πειστήρια της καταγωγῆς του... Ἄντὸ εἶνε εὐχολον να τὸ ἐξακριβώσωμεν, και αν εὐδοκήσατε, Δέσποινα, να μου παραχωρήσετε ἀδειαν μηνιαίας ἀπουσίας, σὰς ὑπόσχομαι, ότι πρὶν παρῆλθῇ ή προθεσμία, θά σας ἀναγγείλω ἀσφαλῶς ότι τὸ παιδί δέν ὑπῆρχεν.

— Ὄχι, αν δέν εἶνε ἀνάγκη, να μή το φονεύσης, Ἄρτουελ. Ἄν δέν ὑποπέυεται διόλου την ἀλήθειαν και αν δέν ἔχη κανέν μέσον να την ἀποδείξῃ, ἄρρης το να ζῆ...

— Ἄλλὰ ἐν ἐναντία περιπτώσει; — Ἐν ἐναντία περιπτώσει; — Πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε κατόπι με κίνημα ἀποφασιστικόν: — Κάμε δ,τι θέλης, εἶπεν. Ἄλλὰ να ἔχης ὑπ' ὄφει σου, ότι δέν μου χρειάζεται ἀνεπίφοδος κληρονομός. — Ἄρκαί, Δέσποινα.

Ο Ἄρτουελ ὑπεκλήθη βαθύτατα και ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἰωάννα ἀπεσύρθη εις τὰ ἰδιαίτερα τῆς δωμάτια, και ή μεγάλη αἴθουσα ἀπέμεινε κενή.

Τότε ἐν παρακείμενα παρεμερίσθη σιγά, και μία ὄρχα και ἐντρομος μορφή, ή μαρφή του ὀλοποιοῦ Ρανδαήλ ἐπρόβαλε μετὰ προφυλάξεως.

«Ποτε δέν με ήπάτησαν τὰ προαισθημάτα μου.» (Σελ. 41, στήλ. α'.)

Εἶχε μείνη ὀπίσω ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, και εἶχε περιπλανηθῆ ἀνα τοὺς διαδρόμους του ἀνακτοροῦ, μή εὔρῶν δὲ κανένα, δια να τὸν δεῖξῃ τὸν δρόμον, εἶχεν ἐπιστρέψῃ, χωρίς να το ἐνόηση, εις τὸ σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὀποῖον ἐξεκίνησεν.

Ἡ φωνή της κομήσεως τὸν ἔκαμε να ἐνόηση τὸ λάθος του, και ήτοιμάζετο ναπομακρυνθῆ φρονίμως, δταν μερικαι λέξεις, πλήξασαι τὰ ὄτα του, τὸν καθήλωσαν εις την θέσιν του. Ἐγρεμε μήπως ήθελε τὸν ἴδῃ κανείς ἐκεῖ, ἀλλ' ήτο ἀποφασισμένος να τ' ἀκούση ὄλα.

Και τα ήκουσεν. Ὄταν, ἀπὸ την σιωπὴν και την ήσυχίαν, ἐνόησεν ότι ή αἴθουσα ἐκενώθη, ἔλαβε τὸ θάρρος και ἐξῆλθεν ἀπὸ την κρύπτῃν του.

Ἰδου ἕνα μυστικὸν του Κράτους, ἐπιθύρσει, σείων την κεφαλὴν, τὸ ὀποῖον εἰμπορεῖ να σε σάση ή να σε καταστρέψῃ, Ρανδαήλ, φίλε μου! εἶσαι πολὺ φιλόδοξος, και πρέπει να σκεφθῆς καλὰ! Αὐτὰ δέν εἶνε παιγνίδια!

Πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἀμήχανος, ἀναποφασιστός. Κατόπι, βυθίσας ἀπο-

φασιστικῶς τὸν σκούφον του εις τὸ φαλακρόν του κρανίον:

— Ὁ κύβος ἐρρήθη! εἶπε με ἐμπρησιν. Σὲ ὀλίγον οι Φλαμανδοί θα ἔχουν ήγεμόνα ἰδικόν μου, κ' ἐγώ θα εἶμαι πρωθυπουργός του! Πάντα τὸ ἔλεγα ἐγώ, ότι ἐγώ μέσα μου φλέβα μεγάλου πολιτικοῦ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ κυρία Βερονίκη ἐκοιμάτο τὸν τελευταῖον της ὄπνον κάτωθεν ταπεινῷ ξυλίνου σταυροῦ και ὑπὸ την σκιάν ὠραιίας και ποιητικῆς ροδοδάφνης, δταν ὁ Γκὺ εἶπεν ἐσπέραν τινα προς τὸν ἀδελφόν του, κλειῶν ἐπιμελῶς τὴν θύραν του δωματίου των.

— Μοῦ φαίνεται, ότι εἶνε καιρός να

φροντισώμε και για τὸ μυστικὸν της γιαιγίας και να πάρωμε μίαν ἀπόφασι.

— Ὄστε λοιπὸν νομίζεις, ότι αὐτὰ ποῦ μας εἶπε δέν ήταν ὄνειρα... παραμυθήματα πυρετοῦ;

— Ὅχι δὴ!

— Μὲ ήταν τόσο παράξενα, τόσο ἀπίστευτα! Φαντάσου, Γκὺ! ἀπλοῖ ἐργάται, να γίνουιν ἐξάρνα μεγαστάνες, εὐγενεῖς, εὐπατρίδα!

— Ὄ, αὐτὸ δέν μ' ἐκπλήττει καθόλου ἐμένα. Πότες φορές, δταν ἔδλεκα ἐτὸ μαγαζὶ κανέναν τέτοιον, καμαρατόν σάν τὸ παγῶνι, ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου: «Ὁ ἀδελφός μου Γκολπιέρς θα ήταν πολὺ παιδ κομψός και παιδ εὐγενικός, ἀπὸ ὄλους αὐτούς.» Ναί, δέν παραξενύομαι καθόλου ποῦ ἔχεις αὐτοκρατορικὸ αἷμα ἐτὸς φλέβας σου!

Και τὸν ἐκόνταξ με ἀπειρον θαυμασμόν, ὡς αν εἶχεν ἐκείνος ἀπὸ τώρα τὸ στέμμα εις την κεφαλὴν του, την πορφύραν εις τοὺς ὄμους του και τὸ σκήπτρον εις τὰς χεῖράς του.

— Δέν εἶσαι και βέβαιος ὅμως ότι πρόκειται για μένα! ἔλεγεν ὁ Γκολπιέρς.

θην Νησιωτοπούλων καὶ Κοραλλίων Μασσαί· Πυθαγόρας ὁ Σάμιος μὲ τὸ Μικρὸν Μπουμ, Κόκκινο Καπελάκι καὶ Ταπεινὸ Ἴον· — ὁ Θεοφάνης μὲ τὸ Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, Ἀνοιχτὴν Καρδιάν καὶ Ἀρσέναν τοῦ Βασίλειου· — ὁ Ἀγγουρολογεωτάτος μὲ τὸ Νευροσπαστὸν καὶ Πλα-Νικέ· — ὁ Κρίνος τοῦ Κάμπου μὲ τὴν Βίλιχρητὴ Φίλιαν, Μενεξεδένιαν καὶ Ἀνθοκάλλιδα τῆς Βαρώνης· — ἡ Ἐυδοξία Φαριανὴ μὲ τὸ Πιπρὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἐλένην Ρούφον· — ὁ Τοῖσος Ἀπόλλων μὲ τὴν Ἀεροαυτοπούλων Κοραλλίων Μασσαί καὶ Σαλφὸν Βράχον· — ἡ Τσοῦχτρα μὲ τὴν Ναυσικὴν, Μικρὸν Ἰάτριον καὶ Σομακίην Σημαίαν· — ὁ Κυκλαδίτης μὲ τὸν Παργασόν, Χαρτοκόλληρον καὶ Μεσολόγγιτικὸν μὲ τὸν Ἰωάννην κ. Μαυρίου· — ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχὴ μὲ τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Κόδρον καὶ Ζοφρόν Μαισσίαν· — ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου μὲ τὸ Ἄστρο τοῦ Ὀρφέου, Καζορίναν καὶ Καρδιαν ἐπὶ Πέτραν· — τὸ Φάιν τῆς Σηθῆς μὲ τὸν Μακρὸν Γαλβὸν, Νεῖρον Ζωγράφον καὶ Μαρτολόλουδο· — τὸ Παρτσουκίλι μὲ τὸν Μικρὸν Μηχαριστὸν καὶ Τέτσιγα τῆς Ἀχαιῆς.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Δέκλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Παπαρούνας τῆς Πεντέλης ([E] διὰ τὸ ὄρατον γραμμῆτάκι· νὰ μου φιλήσῃ τὰ ἀδελφάκια· πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀποστολὴ τῆς χαριτωμένης φωτογραφίας.) Νεοσκόλλετον τῆς Διαπλάσεως (τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρωτησὶν σου.) Ἀγροπτικὸν Ἀράκοντα (ἔστειλα τὰ φυλάκια, εὐδοξία ἐξήγησες· τὰ περὶ τῶν ἐρωτησῶν θὰ γίνωνται, ἀλλ' ἐν καιρῷ· εἶλα καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνωμαι ἐνα· εἶνα.) Ἀληθινὰ Βύλλου (πολὺ ἐποικακῆθη ὁ Ἀνώνιος δι' ἅσα γράψεις περὶ τῆς Ἐδέτης Κυριακῆς καὶ σε περιμένει εἰς τὴν Δεκάτην· εἰ ἐκείνην περὶ τὸν μ' ἔρωτας· ἡ πρώτη εἶνε συνδρομητικὴ· ἡ δευτέρα ἔχει.) Γρονιάρικον (μπαρὶ τὸν κατεργαζόμενον τὸν μικρὸν! ἀκούει ἐκεῖ νὰ κρυφθῇ, διὰ νὰ ἴδῃ πρῶτα τὰ φίλους τὰ δῶρα! πρᾶξῃς τοὺς ἔλαρα τὸ αὐτὸ καὶ εἰπὲ τοῦ τοῦ γέρου... νὰ τὸ εὐακαλῆν.) Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ (διὰ τὴν ἀλλαγὴν, νὰ συμμορφώσῃς μὲ τὸ Ἀ Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ.) Ρεθμα τῆς Προποντιδος (ἐγὼ ὁμοίως εἶμαι ἀλλοῦ θυγατρὴ μὲ τὰς ἀγαπητὰς αὐτὰς; ἀδελφάκι, ποῦ εἰ ἀκτίας τὸν Ἰσπερὶθρον γράμματά σου τόσον καιρὸν· εἶλα τώρα, γράψε μου συχνά, νὰ μου περῆσῃ ὁ θυμὸς.) Βαρδαλομπομπαν (πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολὴ σου [E] μὴ ἤρπασεν ἡ ἰδέα τῆς γελοιογραφίας σου, καὶ εἰ συγγαίρω διὰ τὸ Βραδεῖον τοῦ Σχολείου.) Ἀν. Δ. Μ. Μελετοπούλου (κατανοουσιάζομαι, μὲ τὰ ἀρετικὰ φυλλάδια.) Ἰωάννην Στεφάνου (χαριτωμένα τὰ παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὰ δημοσιεύθον.) Ἀγροβιολέτταν (ἔστειλα· ἀχ, αὐτὸ τὸ κάταστρο στυλάκι, ποῦ σφίξει δὲ τι εὐρη!... δὲν ἠμπορεῖς νὰ τοῦ το σφίξῃς αὐτὸ τὰ ἐλλάτωμα.) Ἀσπάρδαλην (ὁ φίλος σου ἐκείνος ὁ ὅποιος τὴν Παρτσουκίλι τῆς Πρωτοχρονιάς σου εἶπεν ὅτι εἶχα συλλοθῆναι μὲ τοὺς συνηγάντας μου καὶ μὲ τοὺς Προδρόμους τῶν Μικρῶν Σολογίων, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο... Πρωταπρελιέ.) Ναυαρχον Θεοφάνη (εἰς τὸν ὅποιον ἤρπασεν πολὺ ὁ ἄγγελος τῆς Ἀχαιῆς.) Ναυτοπούλων τῆς Ἀνδρού, (ἡ ὁποία καταγίνεται ὀλονὲν νὰ κάμῃ συνδρομητικὴ· καὶ τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.) Νεφέλαον Δ. Βαλόματην (ἔχεις ἦδη ψευδῶν μου· ἂν θέλῃς νὰ το· ἀλλῆως, συμβουλευθῆτι τὸ Ἀ Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ.) Παραγωγίδην (ὁ ὅποιος αἰσθάνεται ὀλονὲν καὶ μεγαλύτερον ἀγάπην πρὸς ἐμὲ, —δὶπως κ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν.)

Ἄνταν Κουλουροπούλου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάτωμα.) Πραγατῶσαν τοῦ Ἄχιντο (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς· γράψε μου λοιπὸν συχνά.) Σὺρε κ' Ἐλα (ἡ Κική σ' εὐχαριστῆται πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα· ἀπὸ τὰ τρία ψευδῶνμα, μόνον τὸ τελευταῖον, Ἰνὰ, εἶνε ἐλεύθερον· ὅτ' ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ μου γράβωμαι ἐκ' εὐθείας αἱ τρεῖς ἀδελφαί.) Σαρδαναπαλον (σοῦ ἐξήγησι τὰ ἀρχικά σου ἢ πρὸς ἢ τὰ φανερῆσαι; δὲν ἐνδοκῶμαι.) Μαρίαν τοῦ Ἐδρίκου (ναί· εἶδες πόσον κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ὁ «Ἐργονος Ἀντο-ρίτορος»; ἀλλ' ἄρπασε νὰ ἴδῃς καὶ παρακάτω· σοῦ ἐπέρασεν τὸ κρυολόγημα.) Ἀυτοκράτειραν Ἐυδοξίαν (περιμένω ἀνυποκίνητος τὴν ἄλλην ἐπιστολήν σου μὲ τὰ περισσώτερα· ὅ, εἰ ὄραϊα πῶς ὅτ' ἐπέρασες εἰς τὴν ἐξοχὴν!) Ἐρίνον τοῦ Κάμπου (οἱ τόμοι ὑπάρχουν· εὐχαρίστησις δέχομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου.) Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Ὀρχὸν Ἀυκόφως, (εἰς ἔλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί, ἐπιτρέπεται.) Ἐθροσύνην. Προσαλέτη (ὅτ' ἦτο πολὺ δύσκολον, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἔδικον· νὰ πληρόνουν ἄλλοι, διὰ νὰ πολλαπλασιάσουν πολλοί· γίνεται αὐτὰ;) Ἑλληνίδα τοῦ Βορρῶ (ναί, ἡ περὶ ἡς μ' ἐρωτᾷ· εἶνε συνδρομητικὴ.) Ἡμερὸν Περιστέραν, Ἀδελφὴν τοῦ Ἐλάου, Ἀλφουρον (εἶχεν ἐγκαθίθῃ, δταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου.) Ἀρκελίον (ἔστειλα.) Ἀληθὴ Φίλην (φιλήσῃ μου καὶ τὴν Ἀυθίαν Αἰθὸν καὶ εἰπέ τῆς ὅτι δὲν εἶνε λόγος· αὐτὸς νὰ μὴ μου γράβῃ! ἀπαντᾷται, εἶνε λόγος διὰ νὰ σπεύσῃ.) Φαγᾶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάτωμα· μακάρι θὰ μὲ νὰ μου ἐνέγρασαν ἀπὸ ἕνα!) Μετεξεδένιαν ([EEEE] διὰτι ἐμᾶς; εἶνε 34 δραχμαὶ ἀπὸ τὰς συμπληθῆσαι τῆς καὶ μοῦ τὰς ἐστειλεν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδός») Πιπρὸν τῆς Ἐρήμου, Ρομπιτῶν Ζορμπῶ καὶ κτλ. Ἐπε δασαῖς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Μαρτίου.

Ὁ ἄρχικος τοῦ κόσμου, ἐστὶν τὸ ὄρατον εἶναι νὰ γράβωται τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, στέλλεται ἐν Γραφεῖόν μας εἰς φυλάκιον, ἕρ' ἕκαστος περίεως 20 φυλλάδια καὶ τίμαται 50.

53. Δεξιόγρῆφος

Στ' ἐπράξῃ, τὸ πᾶσαν ἂν θέλῃς, θὰ τὸ ἴδῃς. Τὸ ἄλλο εἶνε γυναικὴ ἀρχαία τῆς Γραφῆς. Τὸ ἄλλο μου τὸ ὄρατον τὸν Ευρωπαικὸν Βυκόλωσ θὰ τὸ εὐρῆς, — δὲν εἶνε δὲ μικρὸ!

54. Στοιχειώγρῆφος

Ἄρπασε με ὅπως εἶπας, Νὰ βυθίσω εἰς ἀνεύρητον φινεατίας, Ἄλλαξέ μου ἕνα γράμμα, Καὶ θακούρη; γλυκοτάτας μελωδίας.

55. Μεταγραμματοποιία

Ἀπέθανε! πλὴν ἐμπορῶ, ἐν γράμμῃ ἂν με [ταβέλιον] Ζοῆν σφριγῶσαν εἰς αὐτόν καὶ πάλιν νὰ ἐμ- [εἶλω.

56. Αἰνίγμα

Τι; ἀνευ γλώσσης, σκαπῶν, καὶ ἔνευ ἐνεργῶ- [δου] Μὲ ἄλλου γλώσσαν βυθίξῃ καὶ σκέψῃς λέγει [ἄλλου]

57. Κεκρυμμένη Γωνία

1. Ὁ Βόσπορος εἶνε ὁ ἡγεμόν τῶν πορθῶν.
2. Φιλὴ τῆς Διαπλάσεως; εἶνε καὶ ἡ Ταναγραία Κόρη.
3. Καλὴ ἀνατροπὴ προτιμωτέρου πλοῦτου.
4. Κἄσος, Κόρπος εἶνε νῆσοι τῆς Τουρκίας.
5. Ὁ δὲ Ὀλυμπος ἄρα τῆς Ἑλλάδος.

58. Ἀπορία.
Τὸ πρῶτον, ἐνῶ εἶνε τὸ 1/166 περίπου ἐνδὸς ἄλλου πρᾶγματος, εἶνε συγχρονικὸν καὶ τὸ 1/4 αὐτοῦ;

59-61. Κεκρυμμένα κύρια ὄνόματα.
(Εἰς τὸν ἐπιμέμον διαλόγον περιέχονται τρία κύρια ὄνόματα.)

— Πῶς σοῦ κίστησαν τὰ φτενὰ βιβλία;
— Νὰ σοῦ πῶ, μητέρα, κ' ἐγὼ δὲν εὐφρω, γαί τὸ πλήρωσε μόνος τὸν ὁ μπαρπάς. Μόνον εἰκοσι δραχμαὶ θὰ μου δώσῃς ἐοῦ, διὰ νὰ ὀρᾶσω μερικὸς τόμους τῆς Διαπλάσεως.

62. Ἀκροστιχίς

Δὲ τὸν τελευταῖον γράμματος τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τοῦ προτελευταίου τῆς δευτέρας, τοῦ προ-προτελευταίου τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, σχηματίσων τὸνομα ἀρχαίου κροῦ.

1. Φυλὴ ἀρχαϊοτάτη.
2. Ἀρχαία πόλις Αἰγυπτιακή.
3. Πιπρὸν.
4. Ἀρχαία Βασιλισσα.
5. Ὄρα τοῦ ἔτους.
6. Οὐράκιον σῶμα.

63. Φωνηεντόλιπον

σς-σ-πντ-φν-κ-μμτ-πρξτ.
Βεβαίη ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Γίμου. [E]

64. Γρῆφος ἀποροδόκτος

Τὴ εἶδους ἀσκησις εἶνε αὕτη;
οι
ρι ρι
ρι ρι
ρι-ρι ρι ρι
ρι ρι
κατάλη ἀπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα [E]

65. Γρῆφος

ο οὐν
π + εδ
Βεβαίη ἀπὸ τοῦ Κόδρου [E]

ΛΥΣΕΙΣ

59. Πῶς (εἶπε, Δ). — 600. Νέμεσις (ναί, μὲ σὺς). — 601. Πράσος-Ράσων.

602. Α Ι Α Σ 2 605. Η
Ι Α Ν Α Ο Ε Λ
Α Ν Η Ρ Θ Ε Ρ Μ Η
Σ Α Ρ Ε Κ Ε Ρ Π Υ Ρ Α
Α Μ Υ Ν Α
Η Ρ Α

604 — 606. 1, Ἐποφ. 2. Ταῦς. 3. Γούφ. — 607. Συνανατροπὴ καλὴ — τιμὴ καὶ ὠφέλει — 608.

610. 1, Τ' εἶχε, Γιάννη, τ' εἶχα πάντα. 2. Ὁ μὲν βλος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρὰ. 3. Τὸ μικρὸν μέγα ἐν ἐλλείψει. — 611 — 618. Τῆ ἀνακατῆ τοῦ γ διὰ τοῦ κ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κῆρος, κερὶς, κερῆ, τόκος, κῆπος. —

616. Παιδεία ἀνθρώπου, δευτέρως ἦλιος ἐστίν. — 617. Ἐπιπὸν ἐστὶ ποιήμα ἢ Ὀδύσεια.

618. Πανόπη (Πᾶν, ὀπή). — 619. Γούρις (γῆ, ρίς). — 620. Ἀρίων· Ὀρίων. — 621. Μαρία, Μά. Ἀνία. — 622. Τὸ καρπὶ. — 623. Σ Η Μ Δ Ι Α

624. ποῦς, οὐς, ὄς, ἰς, Ρ Ι Σ Η Μ Ε Ρ Α
ὄ, ὄς, ὄς, ἰός, Ι Ο Υ Α Ρ Α
ἰς, ὄς, ὄς, οὐν, Σ Υ Ν Ι Α

625. Λαμῆ — 626. Ἐν, δύο Α
καὶ τρία ἐξ ἑξαμένου εἰσοπένη (1+2+3+6+6+6=21) — 627. — 631. Τῆ ἀνακατῆ διὰ τοῦ γρῆματος; η, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κομῆ, ροῆ; φυλὴ ἀπλῆ, ποιητὴ — 632. Νῆσι καὶ τότε πρᾶξτε. — 633. Ἡ γλῶσσα μὴ προτρογέτω τοῦ τοῦ. — 634. Ἐν τῷ Ἀδῆρ οὐκ ἔστι μετόνομα.